

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa G. Sp. z o.o. w upadłości układowej z siedzibą
we W.

przeciwko M. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 grudnia 2013 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego we W.

z dnia 9 maja 2013 r. w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej

sygn. Akt [...],

1) oddala zażalenie,

**2) przyznaje radcy prawnemu K. Ż., prowadzącemu Kancelarię
Prawną – K. Ż. Radca Prawny we W., ustanowionemu z urzędu
dla powoda w postępowaniu kasacyjnym od Skarbu Państwa -
Sądu Okręgowego we W. wynagrodzenie w kwocie 2.700,- (dwa
tysiące siedemset) zł z należną stawką podatku od towarów i
usług za udział w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we W. postanowieniem z dnia 9 maja 2012 r. (1) oddalił wniosek powoda G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą we W. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku tego Sądu z dnia 9 lutego 2012 r., zmieniającego wyrok sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa o zapłatę kwoty 76.520 zł z bliżej określonymi odsetkami, skierowanego przeciwko pozwanemu M. P., (2) odrzucił skargę kasacyjną powoda.

Sąd Okręgowy przyjął, że przekroczenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej wynikało z zaniedbania pełnomocnika procesowego reprezentującego powoda, co obciąża bezpośrednio powoda. Skarga nie została wniesiona w terminie ze względu na błędną informację o jej niedopuszczalności wynikającą z wartości przedmiotu zaskarżenia, nieprzekraczającej kwoty 100.000 zł. Pełnomocnik wskazał ponadto, że z ustnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynikało, iż powództwo było przedwczesne, a objęte nim roszczenie będzie mogło być dochodzone w późniejszym czasie. W ocenie Sądu Okręgowego pełnomocnik nie dochował należytej staranności i wprowadził powoda w błąd co do niedopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej. Nie usprawiedliwia to jednak przywrócenia terminu powodowi, bowiem o braku jego winy w uchybieniu nie świadczą błędy pełnomocnika ani brak porozumienia pomiędzy nim a pełnomocnikiem.

Powód zaskarżył zażaleniem postanowienie Sądu Okręgowego w części odrzucającej skargę kasacyjną, wnosząc o jego uchylenie, ponadto na podstawie art. 380 w zw. z art. 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c. wniósł o rozpoznanie niezaskarżalnego postanowienia o odmowie przywrócenia terminu. Powód zarzucił błędne przyjęcie, że ponosi winę w uchybieniu terminu wskazując, że zaufał profesjonalnemu pełnomocnikowi w dobrej wierze, co do prawidłowości prowadzenia postępowania i pouczeń, stąd zachował obiektywny miernik staranności wymagany od niego jako strony. Niezwłocznie po powzięciu wiadomości, że skarga kasacyjna mu przysługuje, podjął czynności zmierzające do jej wniesienia, zatem nie powinien ponosić negatywnych konsekwencji zaniebowań profesjonalnego pełnomocnika.

Ponadto ustanowiony z urzędu radca prawny wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowany jest pogląd, w myśl którego przy ocenie zawinienia w uchybieniu terminu do dokonania czynności procesowej zaniedbanie pełnomocnika procesowego należy traktować tak jak zaniedbanie strony, którą reprezentuje. W konsekwencji nie można skutecznie opierać wniosku o przywrócenie uchybionego terminu na twierdzeniu, że zaniedbania dopuścił się pełnomocnik a nie strona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 104/12, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., I CZ 122/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r., II CSK 167/07, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2003 r., I CZ 139/03, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2002 r., II CZ 72/02, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2000 r., IV CKN 841/00, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 950/99, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1999 r., II CKN 794/99, niepubl.). W takim wypadku możliwość przywrócenia terminu istnieje jedynie wtedy, gdy uchybienie terminu nie zostało zawinione przez pełnomocnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CZ 25/08, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2005 r., V CZ 35/05, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2000 r., II CKN 1042/99, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1998 r., I CKN 297/98, niepubl.). W niniejszej sprawie powód wprost przyznał, że reprezentujący go adwokat nie dochował należytej staranności przy dokonywaniu oceny dopuszczalności i celowości wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 lutego 2012 r. W tych okolicznościach odmowa

przywrócenia powodowi terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nastąpiła bez naruszenia art. 168 k.p.c. i konsekwentnie wniesiona przez powoda skarga kasacyjna prawidłowo została odrzucona przez Sąd odwoławczy.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., postanowił jak wyżej, orzekając o kosztach postępowania zażaleniowego w zakresie wynagrodzenia radcy prawnego ustanowionego z urzędu dla strony powodowej – na podstawie § 15 i 16 oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (jedn. tekst Dz. U. 2013 r., poz. 490).